

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrente, 12. Vsak list mora biti frankiran. Rokopisi se ne vračajo.

Inserati (razne vrste naznanila in poslanice) se zaračunajo po pogodbi; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravništvo, ulica Torrente 12.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinosti je moč«.

»Edinost«.

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1 uri popoldne.

Cena za vse leto s prilogo 3 for., za pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for. 75 nov. — Edinost brez priloge stane za celo leto 6 for., za pol leta 3 for., za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

Vabilo na naročbo.

Minolo je drugo četrletje dvanajstega tečaja »Edinosti«. Vsojamo se tedaj slavno p. n. občinstvo najuljudneje vabiti na novo naročbo, ter prosimo ob enem naše gg. naročnike, kojim sedaj naročnina izteče, da jo o pravem času ponové, kajti brez točne podpore nam je nemogoče svojo težko nalogo izpolnjevati.

»Edinost« stane:

Za vse leto	f. 6.—
„ s prilogo	„ 7.—
Za pol leta	„ 3.—
„ s prilogo	„ 3.50
Za 1/4 leta	„ 1.50
„ s prilogo	„ 1.75

Naročuje se lahko z vsakim dnevom.

Raznim rodoljubom poslali smo list na ogled, ter prosimo dotične gospode, da nam izvole list povratiti, ako vnanj ne mislijo naročiti. Ono gos. lo, koja nam dveh listov ni povratila, vknjižili bodemo mej svoje naročnike.

»EDINOST« je jedini tržaški list, koji zastopa jako važne interese osamljenih tržaških Slovencev, ter prinaša tudi izvirna, nepristranska trgovska izvešča.

Kdor tedaj more, naj ga z naročbo podpira!

Upravništvo »EDINOSTI«.

Proračunska debata v državnem zboru.

Po gosp. dr. Ferjančiču spregovoril je naučni minister, prevz. g. dr. Pražak. Omenol je naše zadeve na jako ugoden način, ter rekel mej ostalim:

„Kar se tiče opazek drugega gospoda govornika v današnji debati, moral bodem razne stvari preiskavati, koje je on omenil. Opisal je pravosodje na Koroškem in nekoliko tudi na južnej Štajarskeji in Kranjskeji tako drastično, da se o tem prepri-

čam, (dobro! na desnej) ter tudi vkrenem potrebno, kjer bode treba sprememb. (Dobro, dobro! na desnici.) Ako mi je v teku debate gosp. poslanec dr. Ausserer radi imenovanja sodnikov nekaj očital, mislim da je tako očitavanje samo dokaz, da svoje dolžnosti strogo spolnjujem.

Rekel je (čita): „Ne samo jezikovni ukazi gosp. ministra, ne, še bolj njegov oseben upliv na imenovanja sodnijskih uradnikov in notarjev dokazuje, kako stoji vlada nad strankami, ter celo poskuša uvesti slovenščino počasi tudi pri onih sodnijah, kjer tega do sedaj ni bilo mogoče.“

Da, gospoda! Govoril je o južnej Štajarskeji, o celjskem okraju, o katerem tudi omenil te le službene podatke: v tem okraju živi 421.584 prebivalcev, izmed kojih je 379.892 Slovencev in 41.378 Nemcev. (Čujte, čujte! na desnej.) Zato pa je tudi gotovo potrebno skrbeti, da se omogočijo v bodočem sodnijske razprave v slovenščini, ako tega do sedaj ni bilo. (Dobro, dobro! na desnej.)

Da pomirim drugega gosp. govornika, povdarjam, da ni tako lahko starega zla odstraniti ter samo po vednem, počasnem razvoju more se kaj trajnega doseči. Seveda mora k temu tudi prebivalstvo samo pomagati, kajti prepričan sem, da se bodo potem pravniki v slovenskih pokrajinah marljivo učili slovenščine, kar se do sedaj še ni zgodilo — kar mi dokazujejo številke o sodnijskih skušnjah. Poznanje in učenje jezika mora biti boljše ne samo na strani Slovencev, temuč tudi na strani Nemcev, koji uradujejo v takih deželah.

Gospoda govornika pa, koji je opazil, da je o naredbi od leta 1882 več pričakoval, opozoril bi na velik razloček, koji je v tej naredbi radi vporabe slovenščine v primeru s prejšnjimi naredbami.

Te naredbe so imele pomanjkljaj, da so prepisovale sodnikom, da se imajo služiti slovenščine samo z onimi strankami, koje niso zmožne nemščine, mej tem ko določuje naredba od leta 1882, da se nikakor ne sme na-to gledati, da li je kdo zraven slovenščine zmožen tudi nemščine ali ne, tedaj morajo valed te naredbe odvetniki sprejemati spise, koje so mogli popred odbiti.

Važen za nas Slovence je tudi govor gosp. poslanca Miha Vošnjaka, kojega prinašamo tu le:

On je stal tu pri nekeji gospodinjji, ki je najbrže še zdrava. Zvala ali zove se signora Annetta. Imela je jezik neki tako hudoben in strupen, da so nekateri trdili, da po njeneji smrti treba ga bo posebe ubiti. Tnkaj je skoraj povsod tako, vsaj tako slišim od mnogih. — Signora Annetta vzela je tedaj pod svoje peruti onega mladeniča, da bi zanj skrbela in mu po naročilu roditeljev tudi kak nauk dala. To se ve da posebno zadnjo točko je spolnivala! — Mladenič je bil uže odrasel. — Tako se je živel tja v en dan. Signora Annetta je imela tudi več nagajivih otrok, katere je pa tako klela, da je bilo veselje; prav umetno je znala sestavljati vsakovrstne kletvine v daljše perijode. Posebno, če je bil kak človek prisoten, šlo jej je to od rok, češ naj vidi, kako učim in skrbim za otroke.

Dasi je bila ta junakinja, signora Annetta, tako onegašna, vendar so se jej shajale v hiši neke prikazni bolj tenkega stasa, ženskega spola; bile so brez moža in prej ko ne tudi brez — ljubega. Obiskovale so jo morda zato, ker je ona zakonski jarem tako sladkim risala, a samski stan skoro ertila ter vsakemu pomagala rada do žene ali moža. — Nekega popoldne, ko je nekaj pobrisala, ali tako rekoč, pospravila, sede na stol premišljevala, kako bi začela govor z svojim varovancem, ki jej nasproti sedi pušeč smotko. No on reče čez kratko:

Visoka zbornica! Ne le zaradi parlamentarične navade, temveč zategadelj, ker imam v tem slučaju res izvajanje predgovornika nekaj dodati, nekako popolniti ja, usojam se nazaj poseči na nja.

Opazke gospoda poslanca Stadloberja o uvažanju živine iz Rumunije, moram razpravljati ne le kot zastopnik okraja kmetijskih občin, za katere je cena goveje živine velike važnosti, ampak tudi s stališča Avstrije kot agrikulturne države. Tudi jaz si dovoljujem prositi vlado, naj obrača posebno pozornost sedaj, ko se ima definitivno skleniti pogodba z Rumunijo, na to, da ugodno uravna uvoz živine iz Rumunije, mislim, da po izjavah, katere smo ravnokar čuli iz ust Njega ekscelence gospoda trgovskega Ministra, nam ni treba skrbeti v tem oziru in smemo pričakovati, da se bode to vprašanje tako rešilo, da bode v prvi vrsti v korist skupnej državi, tedaj tudi v korist kmetovalcem avstrijskim.

Razpravljanja gospoda poslanca viteza Stalitzja, zastopnika Tržaške trgovske zbornice, bila so v prvi vrsti povod, da sem nazaj posegel na govore čestitih gospodov poslancev, ki so govorili pred menoj.

Priznati moram, da je ta gospod poslanec svojo nalogo dobro rešil, kar se tiče oratoričnega uspeha. Kar se pa tiče stvari, katero razpravljamo, pred vsem, kako bi mogle cvesti naše trgovske zveze z inozemstvom in trgovina sploh, o tem ni povedal nobene nove misli in reči moram, da sem v tem oziru pri začetku njegovega govora udajal se iluziji, katere uspeh nikakor ni opravičil. Pričakoval sem, da bode zastopnik Tržaške trgovske zbornice dal nekaj navod, po katerem se ima ravnati avstrijska trgovska politika, da tako imenovana indijska konkurenca ne bode napravljala še večje škode, nego jo uže napravlja.

Res je, da nam Rusija s svojo konkurenco jako veliko škoduje. Res je, da bode Sueški prekop, uže sam na sebi kakor trgovska cesta, velike važnosti, kar se tiče naših trgovskih zvez z vzhodom. Toda, kar se tiče glavne stvari, katero je gospod v. Stalitz poudarjal, da tri plemena, romansko, germansko in slovansko, konkurirajo drugo z drugim, nisem mogel pojmiti, kako je on prav za prav mislil.

Govoril je o tem, da ima romansko pleme velik upliv na trgovino v orijentu.

„Čigave so te škarje tukaj tako svetle?“ Signori Annetti se takoj zjasni obraz, usta nekoliko raztegne in reče:

„A dete, vraga, gospodičina jih je pozabila, tista lepa, ki pride večkrat k nam! danes je nekaj šivala.“

„Hm,“ reče on. — „Treba da jej pošljete domov.“

„Zlomka! — saj tako rada sem hodi, da nikamor raje. Saj je pa tudi tako — lepa in prijazna, ter še nekoliko mlajša kot — dà, dà, kot vi. In rekla sem jej, da vam je skoro podobna, posebno v očeh! Vzemi vrag da! No saj ste pa tudi vi lep; same mlade in lepe ljudi imam! Ha . . . !“

„Čemu naju toliko prisposobljate; saj je, če je pridna in poštena, sebi v čast. Tega jej nikdo menda ne zavidaj! Ne?“

„Nikdo ne res, — tako lepo govori o vseh, zlasti o vas Pes vzemi, da vas ima vedno v mislih !“

Nekako čudno pogleda naš junak signoro Annetto, in gre potem v svojo sobo. Hodeč po sobi si misli: „Sedaj vem, kam pes tace moli. — Nikakor ne, zapletem se ne! kaj pa je ona, toli hvaljena gospodičina? saj ni da bi rekla prelepa celo Pa kaj to še mislim! Ali vendar se spominam, da me je pogledavala nekako nenavadno, ko je bila pri nas. Celó zbola se je večkrat, ko sem bil jaz v kuhinji. — Ali vse zastoj; ne malo ne dosti, nočem! Zlasti gospodinje ne bi hotel imeti za posredovalko. Ona — uže sem

Tudi kar je rekel o slovanskem plemenu, je z ozirom na Rusijo popolnoma prav. Nadalje je govoril o germanskem plemenu in brž za tem o „nemškeji državi“. Vprašam Vas, gospoda moja, kje so avstrijski interesi. V prvi vrsti smo vendar le Avstrijci, ne pa Germani, ne Slovani, ne Latinci. Baš varstvo „avstrijskih“ trgovskih koristij sem v njegovem govoru popolnem pogrešal! Govoril je, da je nemškeji državi ležeče na tem, da obstanejo trgovske zveze v orijentu skozi Trst. To je prav lepo, toda prva skrb nas Avstrijcev mora biti, da povemo in razložimo, kako da bi se avstrijski trgovini skozi Tržaško pristanišče zagotovil dobiček, ki bi bil primeren ogromnim denarnim žrtvam, katere je uže imelo avstrijsko cesarstvo za Trst in jih bode še imelo valed obstoječih zakonov.

Reči moram, da me izvajanja tega gospoda predgovornika niso zadovoljila. Če pa je koncem rekel: Sedanje razmere v Trstu morajo ostati take, kakoršne so — in to je bila kardinalna točka njegovega govora — tedaj vprašam: Kaj je hotel s tem povedati? Morda, da se ne sme odpraviti svobodno pristanišče v Trstu? To je vendar za Trst jedno najvažnejših vprašanj, ki se mora v kratkem rešiti ali je pa morda hotel reči, naj politične razmere v Trstu ostanejo take, kakor so? Da je poslednje mislil, sklepam iz tega, da je posebno poudarjal neke razmere z ozirom na trgovske odnose z orijentom. Kar se tiče sedanjih razmer v Trstu, mislim, da je večina gospodov poslancev z menoj jednih mislij, da ne smejo ostati take, kakoršne so (Tako je! na desnici), ampak se morajo korenito premeniti.

Jaz nečem se dosti baviti z izrazom „Irredenta“, kateri je gospod poslanec goriskega veleposvestva na desno in levo zavijal. Zdelo se mi je tedaj, kakor bi sam ne bil gotov, kar se tiče njegovih narodnih nazorov. V seji 13. t. m. rekel je doslovno:

„Govorilo se je o Irredenti in irredentskeji propagandi kar brez ovinkov splošno. Pravile so se nam take . . . ljubeznjivosti.“

Jaz pa mislim, če govorimo o Irredenti, da ne mislimo gospodov, ki sede tukaj v zbornici, pa tudi ne mislimo domačih Avstrijcev, ampak one elemente, ki se priseljujejo iz Italije v Trst, kateri prihajajo, da agitujejo za romanizem. V

čul — mnoge je uže očrnila in še sedaj jih ohera kakor lačen pes kosti, nedolžne in vrle mladeniče in to zato, ker jej niso hoteli v mrežo!“

Čas je tako mineval. Naš junak se je malo bolj ogibal „nevarnosti“. Bal se je skoraj tega, vendar se je časi malo pobahal, namreč: „Ko pride človek v ta leta, je druga od juga; tu se začno oni sestanki, o katerih sem časi kaj čul . . . !“

Signora Annetta je dobro posredovala, delala kakor čebelica pomladi. Gospodičini ni bilo treba toliko namigavati; saj veste tukajšne razmere. Tu se ženi in možji in če treba na veter poroči! Vse to gošče je dohajala v hišo. Signora Annetta je spominjala zmerom na njo in o njej vedela vedno kaj lepega, tako da je bila slednjič uverjena, da se vzajemno ljubita. A njenega varovanca jelo je skrbeti; slišal in opazil je čisto težke vzdihne od namerjane mu rožice. Čutil se je kakor v zanjkah. — Treba si bo pomagati. — Pri gospodinjji ni tudi predobro, celo nikaka lepa jej ne gre iz ust. Z bližnjimi sosedi je z vsemi v jezi, kateri, da se nad njo maščujejo, polotijo se tudi drugih pri njej stanujočih skrbno prati po svojej znaneji zgovornosti.

Drugo leto si stanovanje premeni!

III.

Nastopil je zopet najlepši letni čas, katerega si človek vedno želi. Solnce je lepo vstajalo; nedolžne živalice osli črili

PODLISTEK.

Nekaj iz Kopra.

II.

(Dalje.)

Vrelčevo govoričenje je bilo malo čudno, ali on je večkrat tako navdijl govoril, zlasti če ga je prej kapljico požrl, kar je rad storil.

„Čemu tako žarko o tej stvari govoriš; saj želite, ljubkovanje in pri tem potrebna laž in varanje je vse, malone tako staro, kakor svet. Nič novega!“

„Ni novo, ali najnavadnej je ona vzrok klepetanja in besedičenja. Brezzobe starke in opravljivke bi morda še kedaj počivale, ko bi tega ne bilo, ali tako jim pa vest ne da. — Prav sedaj sem slišal nekaj takega, kar se je tikalo mladeniča, ki mu ni taka zveza zabranjena le od strani roditeljev, temveč tudi od drugih sedaj mu predpostavljajnikov.“

„No, take ovire ljubezen premaga še; koga ne mika prepovedano sadje najbolj,“ rečem jaz, spominivši se svojih dijaških let. „Pa povej, kako je bilo, naj govore o njem uže kar jih volja!“

„I kaj, živel je tu in opravljal svoje dolžnosti po svojej zmožnosti. Jaz sem ga poznal, pa nič kaj slabega ne morem reči o njem. Zato pa me to jezi, to klepetanje. No on reče čez kratko:

tem oziru navel bi neko število, katera mislim, da je zanesljiva, ker so jo priobčili javni listi, da je namreč v Trstu 16.000 Italijanov. Teh 16.000 Italijanov zastopa po mojem mnenju v Trstu Irredento in te bi morala vlada najprej pomesti. (Odobranje na desnici.) Nedavno obiskal sem Trst in se poučil o tamošnjih razmerah. Na to so me tam posebno opozorili. Na vprašanje, kako bi se dalo temu od pomoči, reklo se mi je na kratko: „Vlada naj pri južni železnici najame 16 separatnih vlakov, je postavi na kolodvor v Trstu ter vanje spravi vse inozemske elemente v Trstu ter jih odpelje čez mejo.“ (Veselo in odobravanje na desnici.) Potem bode v Trstu mirnejše.

Kar je govoril gospod predgovornik dr. Roser, to popolnem odobravam in podpiram.

Njega ekselencija gospod trgovski minister je nam, kakor sem že prej omenil, zagotovil, da bode vlada se na naše razmere pri sklepanju trgovske pogodbe z Rumunijo tako ozirala kakor zahtevajo državne koristi, in jaz izrekam že sedaj hvalo za to, če se res vlada hoče postaviti na stališče, katero zahteva Avstrija kot agrikulturna država, kar se tiče uvažanja živine iz Rumunije.

Če pa sedaj spregovorim nekoliko o budgetu trgovskega urada, dovoljujem si nekoliko opazek pred vsem o naših železnicah, in pri tej priložnosti so mi prav prišle opazke viteza Stalitz, kajti to, kar jaz hočem omeniti, tiče se po večjem izrečenega načela, da se treba prizadevati, da se okrepi naša trgovina v orijentu.

Mislím, da ne bode dolgo, da se bode Bosna in Hercegovina v političnem oziru utelesili naše države.

Kar se tiče gospodarskega pridruženja teh dveh dežel, nisem zadovoljen s postopanjem skupne vlade v tej zadevi.

To postopanje je nekaka posledica dualistične vladne sisteme. Toda dualistična vladavina ima to glavno napako, da ima navadno vzhodna državna polovica prednost pred našo.

Dober dokaz za to so naše železnice, oziroma železniške zveze z Bosno in Hercegovino.

Pred vsem drugim bi opozoril na predgovodino teh železniških zvez.

Ozrimo se nekaj let nazaj. Mislím, da je bilo koncem šestdesetih let, ko se je začelo govoriti o železniški družbi barona Hirscha, da gradi orijentske železnice. Tedaj so nameravali, kakor vem iz pozitivnega vira, bosansko zvezo privedi iz Serajeva, skozi Banjaluko v Sisek in od tam naravnost po železnici Novi-Dunaj na Dunaj. Zategadelj se je v Turčiji najprej gradila bosanska železnica, toda žalibog ni se zvezala z družimi železnicami. Sedaj so se pa razmere premenile. Porivati nas je začel dualizem. Posledica temu je bila, da se je opustil prvotni načrt zveze s turškimi železnicami. Na Ogerskem rekli so odkritosrčno: dobiti moramo v roke zveze; promet iz turške države, kakeršna je bila tedaj, mora se napeljati v Pešto. Posledica temu je bila, da se zgradba proge iz Serajeva v Banjaluko ni dovršila in se ravno tako ni dovršila železnica iz Novi v Sisek. Prišli smo v neprijeten položaj, ko smo leta 1879. morali zasesti deželi, da železnica Banjaluka-Noví ni

so, da se je daleč razlegalo. — Tu je ta žival zelo zastopana, zato pa je časi tak ravs in kavs, da je joj! V takih slučajih ti je težko — ko bi osli še boben imeli — ločiti ta vik od mestnih godcev, ki se časi spravijo na trg, posebno radi na dan kakega talijanskega mučenika, se svojimi milozvučnimi instrumenti.

Tam pa tam je slišati čez prag kako kozjo molitvico, kako kletev iz hiše, kjer se nemara vsa družina predno odide na delo in po opravih malo spove. To je stara narodna navada! Kletev je tu jako v rabi, tako dobro, kakor vsakdanji kruh!

Tedaj pa grem neki dan k gospodu Montenelli-ju. Imel sem iti z njim kot tolmač in svetovalec, ko je bil namenjen v okolico neka drva kupovat. On je, — kakor se misli — ne vem kako in kje, do tolikega bogastva vspel, da je kaj. Pa saj dolžnike posebno obera, ima mastne obresti. Ko sva kupila in odpravila, bil je zadovoljen. Stopiva v neko krómo dotične vasi in ga pijeva. Prav prileglo se mi je; čutil sem, kako mi je vrelo po žilah. A tudi gospodu Montenelli-ju je slednjič presneto pobarvalo obraz, in oči so mu začele plesati kakor miš v progli. No on se je v takih slučajih najraje pogovarjal o narodnosti, v to stroko se je prav rad zakadil, kar pa mene — ne vem zakaj — jako malo briga.

(Dalje prih.)

imela zveze z družimi železnicami ter se je potem v naglici zvezala s hrvatskimi železnicami.

Po dovršeni okupaciji so hitro sprevideli napako, da srce Bosne nema nobene zveze s Siskom; toda udali so se uplivi ogerske vlade in so napravili le zvezo s Savo in Dunavom, popolnem so opustili zvezo z južno železnico v Sisku ali Karlovci.

Po mojem mnenju naredila se je pa pri grajenju bosenske železnice Serajevo-Brod velika napaka, da se je vsprejel načrt, katerega je predlagala tedanja impoortovana železniška vladna kapaciteta, namreč načelo ozkih tirov in to je po mojem mnenju bistvena ovira, ko bi se le danes ali jutri vlada odločila, da zveže Serajevo naravnost z Banjaluko, da tako napravi neposredno trgovsko cesto iz Bosne na Dunaj.

(Konec prih.)

Politični pregled.

Notranje dežele.

Prestolnik Rudolf je 25. zvečer iz Londona na Dunaj prišel.

Dr. Kronaweter ne iztopi iz državnega zbora, če tudi po razsodbi dunajskega višjega sodišča nobena „žajfa“ več ne opere njegovega madeža, da je nesramno ravnal, ko je izproševal miloščno svojej materi. Sklical je namreč zbor zaupnikov svoje stranke; tu se je zagovarjal in ker vrana vrani ne skluje oči, dobil je zaupnico in vsled tega ostane v državnem zboru.

Držanozbornske volitve na Ogerskem so končane, pomnožile so se danjo vladno večino za 25 glasov. Pri nezasišlanem vladinem pritisku je to naravno.

Podržavljenje in podeželenje zavarovalnic. Da bi se zavarovalnice podržavile ali podeželele, ta misel se je uže večkrat sprožila in vedno več pristašev pridobiva. Tako je n. pr. v zadnjem zasedanju državnega zbora poslanec Schönerer predlagal podržavljenje. Predarelski deželni zbor pa je sklenol, da se ima za vse Predarelsko napraviti posilna zavarovalnica. Vlsed tega je te dni bilo več načelnikov zavarovalnic pri ministrih Taaftetu, Dunajewskemu, Backchemu in Pražaku, da so jim podali spomenico zoper podržavljenje ali podeželenje zavarovalstva. Bili so jako prijazno sprejeti in grof Taaft je izjavil, da se nič ne ogreva, da se družbam dela napotje, ali želeli pa bi bilo, da se vsak zavaruje, da vedno država pri večjih požarih ne trpi.

V Bosni in Hercegovini ni vse tako gladko in dobro, kakor poročajo nekateri vladni časniki, ki kažejo le solnčno stran. Govorili smo nedavno z nekim višjim uradnikom, ki je prišel iz Bosne in ta ni zakrival senčne strani; rekel je, da muhamedani še vedno pričakujejo rešitve iz Carigrada, pravoslavno prebivalstvo pa se ozira v Srbijo, sočutje za Avstrijsko-ogersko pa le malo napreduje. Tudi neka velikanska pravda, ki se prav zdaj vrši, tega sočutja ne pomnoži. 20. t. m. se je namreč pri sarajevskem okrožnem sodišču začela pravda zoper vojaškega zakladalca, juda Danijela Baruh in tovariše, ki so pri zakladanju erar za dva milijona goldinarjev osleparili. Baruh je pred zasedbo Bosne prodajal kruh po sarajevskih ulicah; potem ga je turška vlada postavila za davkarja, njegovi bratje pa so bili pisarji. Mej zasedbo je prevzel zakladanje mesa za vojaštvo in k malu je bil edini zakladalec za c. k. vojaštvo v Bosni. Mnogi so sicer sumili, da mu zakladanje ni moglo pridobiti 150 hiš in velikanskega drugega premoženja, vendar je bila njegova obitelj tako čislana, da je sum potlačila. Ali nek razpor v obitelji je posvetil v temo, pod varstvom katere je D. Baruh tako obogatel. Njegov brat Javor Baruh se je hotel ločiti od njega ter zahteval, naj mu izplača delež premoženja, ki njemu pripada. D. Baruh mu je ponujal 150.000 gld. ter mu ni hotel več dati, če tudi mu je ta pretel. Nastopek tega je bil, da je Javor Baruh svojega brata Danijela Baruh sodišču ovdil. Sodišče je vsled tega zaprlo Danijela Baruh in vse njegovo osobje, skoraj same jude, pa tudi nekoliko nižjih častnikov, ki so imeli opravilo pri zakladanju; izpuščen ni bil nobeden, zoper vse se je napela tožba zaradi goljufije ali sokrivde pri goljufiji.

Vnanje dežele.

Srbski kralj se je 25. t. m., ko je prišel na Dunaj, naravnost napotil na cesarjev dvor.

Da je srbski kralj prišel na Dunaj o političnih zadevah, priča to, da je 26. t. m. z avstrijskim ministrom zunanjih zadev govoril dve uri. Popoldne pa je bil povabljen k cesarju na obed, h kateremu so bili povabljeni tudi grof Kalnoki, srbski poslanec Bogičević in avstrijski poslanec v Belgradu Hengelmüller. — V petek se kralj v Belgrad vrne.

Bolgarsko sobranje, kakor poroča „Svoboda“, volilo bode kneza in se pečalo tudi z drugimi pršanji.

Iz Rima se piše v „Pol. Corresp.“ ter naglašava velika pomembna zmaga klerikalne stranke pri občinskih volitvah v Rimu. Ako se iz teh volitev sklepa na volitve v državni zbor, ko bi se jih udeležili klerikalci, potem bi ljudski zastop bil ves drugačen od sedanjega in ne bi več moglo bilo zapirati pravne poti mej Vatikanom in Kvirinalom. Prav v tem je prav pomen občinskih volitev v Rimu, ker nedvomljivo je, da se tudi v liberalnih krogih želja po spravi vedno bolj kaže. Zmerne osebe obeh strank mislijo na rešitev rimskega prasanja; številno prenapetnežev, ki nečejo slišati o nobenej spravi, pa se vedno manjša.

Papež je po svojem tajniku Rampoli razposlal svojim poslancom okrožnico, v kateri razjasnjuje prasanje o spravi z italijansko vlado, da bodo poslanci na prasanja o tej zadevi vedeli odgovarjati. Tako piše časnik „Italje“, ki hoče tudi vedeti, da je v okrožnici rečeno, da se papež svoje pravice do posvetne oblasti v Rimu ne odpove.

Iz Carigrada se 24. t. m. poroča, da sta v zadnjih dneh francoski in ruski poslanec Montebello in Nelidov skoraj vsak dan bila pri turški vladi, da sta z vsemi sredstvi delala zoper potrditev egiptovske pogodbe. Posebno Nelidov je v pogovoru z velikim vezirjem naglašal, da je celo mogoče, da potrditev te pogodbe zbudivno. Angleška vlada se je prizadevala, da bi se pogodba podpisala na dan jubileja angleške kraljice, ali sultan se temu upira in zahteva nekatere promembe v pogodbi in sultan ima prav, on vidi, da mu Angleška hoče Egipt s zvijačo vzeti; on mora slušati tudi svareči in preteči glas Rusije in Francije, pa tudi ne sme prezirati tega, da je muhamedanska duhovščina silno razjarjena na to pogodbo. Angleški poslanec Wolff je vsled tega dobil ukaz, naj sili na konečno rešitev, na vsak način pa naj Carigrad zapusti.

V francoskejši poslanskej zbornici je 25. t. m. škof Freppel predlagal, naj se semenišniki oproste vojaščine. Rouvier je odgovoril, da vlada misli splošno pravico rabiti tudi pri semenišnikih in učiteljih. Edina skrb vlade je moč in slava naroda; vsi državljani so pred krvnim davkom enaki. Predlog o oproščenju bogoslovcev in učiteljev je bil zavržen.

Dogovori mej Angleško in Rusijo zastran afganske meje, kakor poroča „Standart“, zdaj vsepošno napredujejo in nadejati se je, da se to prasanje k malu reši.

Da Angleško-turška pogodba zaradi Egipta lahko Turčijo trešči v propad in povzroči svado mej velevalsti, to pričajo te le daljše vesti: V „Agence Havas“ se poroča 27. t. m. iz Carigrada: Turška vlada je zahtevala, naj se potrditev angleške pogodbe odloži do 3. julija. Ministertvo skoraj gotovo pade. Nemčija se neki ponuja, da bo podpirala angleško-turško pogodbo pod tem pogojem, da dobí protektorat v Siriji. — Kaj tacega pa bi Francoska nikakor ne mogla dopustiti, ker uže Napoleon III. si je pridobil ta protektorat, to bi toraj bil casus belli mej Nemčijo in Francosko. — Morning-Post pa piše: Angleško-turško pogajanje je postalo jako ozbiljno. Francoski poslanec Montebello je dobil ukaz, naj turški vladi zapreči, da Carigrad zapusti in da francoska vlada zopet sproži zahtevanje varstva svetih dežel, ako turška vlada pogodbo potrdi. Rusija, katera dela v porazumu s Francosko, naznanila je turški vladi, da razmere v Bolgariji in Egiptu zahtevajo, da se ruski interesi na vshodu odškodujejo v Aziji proti Erzeremu. Vse to kaže na nov in velik vihar na vshodu, ki turško trohljivo poslopje lahko popolnoma podre.

DOPISI.

Sv. Ivan 28. julija. [Izv. dop.] Krasen dan bil je nedeljo 26. t. m., ko smo obhajali praznik Sv. Rešnjega Telesa. Uže rano zjutraj začelo se je lin krasno zvonjenje, katero se je razlegalo daleč okoli.

Ob 7 uri bila je slovesna sv. maša, katero je pel č. g. župnik Svetoivanski, Ivan Treun. Pri maši peli so naši vrli pevci krasno slovensko mašo. Pri tej maši skazali so se naši pevci za jako dobre pevce, kajti peli so izvrstno in precizno.

Okoli 8 ure pričela se je procesija. Povsod kjer je mimo šla zastavami, bile so hiše krasno okrašene z raznovrstnimi in cveticami. Omeniti moramo posebno krasen slavalok pri Brendeziji. Ta je bil ves okrašen z majhnimi in velikimi slov. trobojnicami. Nobene druge zastave nisi videl na temu slavaloku, kakor same slovenske. Posebno diko delali ste nam tudi dve jako veliki slov. zastavi pri gospodu Bizjaku! — Potem bo še kak neumen in surov Taljanaš govoril, da tu ni Slovencev!

Procesijo vodil je prečest. gosp. prof. J. Legat. Svirala je vojaška godba in streljali so pri evangelijskih brambovcih števec 72. V procesiji smo videli tudi dva magistratna uradnika, katera sta se obnašala, kakor prava avtokrata! Jako lepo bilo je videti naše mlade okoličanke v krasnej noši z belo ruto na glavi! To vam je bil pravi uzor cele procesije! — Predrage mi sorojakinje, lepo vas prosim, nikar ne opustite te krasne noše!

Kar se tiče oltarjev, bili so vsi prav lepo okrašeni. Posebno lep bil je oltar četrtega evangelija pri g. V. Gasperčiču.

Srčno vas morem pohvaliti Svetoivanci, ker ste tako lepo napravili in okrasili kraj, koder je šla procesija! S tem ste pokazali, da naša procesija ni jedna najzadnjih, ampak prištevati jo moremo v vrsto jedne najlepših v okolici.

Tudi gg. pevci pridobili so si veliko čast s krasnim petjem, kakor pri maši, tako tudi pri procesiji.

Zvonimir.

Iz Kopra 25. junija. [Izv. dop.] V vašem cenjenem listu, kakor tudi v „Našej Slogi“ bilo je večkrat prigovarjanje in tožba proti nekaterim javnim služnikom tužne Istre, katere znajo jezika piti čudi slovanskih prebivalcev. Pač nekateri ti eksotični kulturtregerji postopajo z slovanskimi kmeti tako prosto in surovo, da je grozota!

Skoro vsi talijanski trščanski dnevniki javili so v svojej včerašnji številki sledeči grozen in gnjusen slučaj, kateri se je pripetil v koperski luki, tu le: Neka lepa, mlada (18 letna) deklica koperske okolice dopeljala se je dne 24. t. m. na parniku iz Trsta v Koper. Ko je parnik pripel v Koper, omenjena deklica ni se upala iti na kraj, ker je nosila nekaj kontrobanda pri sebi in sicer kave in cukra. Morda od straha, da ne plati dacije ali globe, ostane na parniku in se je bila namenila povrniti se popoldne nazaj v Trst. Ali pridni financierji, namreč, neki Neugebauer in Giureco pošla sta na parnik in vprašata omenjeno slovensko deklico, ako ima kontrobanda. Ona da jima je odgovorila, da nema, ker je mislila iti nazaj v Trst. Potem sta omenjena dva financierja prišla nesrečno deklico, to se ve, ne v rokavcah, slekla sta jo do košulje, in ko sta našla pri njej nekaj kave in cukra predala sta jo občinskemu policistu Depontu, kateri jo je odpeljal v zapor!! Ta žalostni prizor pripetil se je na parniku v koperskejši luki pred mornarji parnika in pred velikim številom ljudi, kateri so bili na mostu pri parniku. — Tu ne treba komentarja, ampak priporočujemo omenjena junaka financierja dotičnim višim gosposkam

Pazin, 25. junija 1887. — [Izv. dop.] — (Nekaj o našem g. županu.)

— Poznato je uže vsakemu narodnjaku Istre in Primorskega, s kakim veseljem se je slavila poba hrvatskega življa nad italijanskim pri volitvah v mestni zastop pazinski. Vsak se je imel uzrok temu veseliti, ker izvoljeni so bili vsi sami narodni možje, 30 na številu. Malo zatem je vsak zopet z veseljem pozdravil izvolitev županom pazinskim, g. Inocenta Fabrisa, ker si je mislil, da bo pazinska občina v njem imela v resnici čelik-značajnega in prav narodnega moža; — ali na našo žalost, omenjeni g. župan, čeprav je pred volitvo obečal in pošteno besedo dal, da se bo strogo držal vseh sklepov občinskega zastopstva — on zdaj peša, in tam, kjer bi največ moral se držati obljube, opustil jo je, ker se v prasanju jezika ne drži zastopovih sklepov, posebno pa ne sklepa od 9. maja t. g., namreč tega dne je občinski zastop sklenol jednoglasno, da občinski uradni jezik bode hrvatski in da se v tem jeziku ima sè vsemi oblastnjami pisмено občeovati, a le na stranke, za katere se vé, da niso hrvatskega jezika zmožne, ima se ozir je-

mati in njih spise reševati v jeziku, v katerem so podnešeni.

Proti temu sklepu zastopa so nekateri naši nepravdoljubi protestirali, v čem jih tudi sl. provincijalna junta podpira in še posebno zahteva od županstva, da jej mora vse zapisnike občinskih sej v italijanskem prevodu podnesti. G. naš župan pa je to poslušal in tudi storil, in še zraven z ostalimi čisto hrvatskimi občinskemu županstvu pazinskemu podvrženimi župani v italijanščini dopisoval. *) Proti temu postopanju g. župana pa se je dne 16. t. m. izrazil popolno številni (29 zastopnikov) občinski zastop, ker je sklenol v nazočnosti samega g. župana kakor predsednika, na predlog g. Bukovca jednoglasno g. županu Inocentu Fabrisu nezaupnico, in mu tudi v seji 5. aprila obljubljen nagrado od 550 gld. kasiral iz tega razloga, ker je neredno v občinski urad zahajal in na tak način nadomeščeval, kakor je bil obljubil, jednega uradnika, marveč občini nepotrebne troške delal. V tej seji se je tudi sklenola resolucija, da se mora vsak zapisnik občinske seje sestaviti samo v hrvatskem kot uradnem jeziku in samo v takem ima se poslati prepis sl. provincijalne junti v Poreč, in na noben način ga prevesti v italijanščino, ker to nije v nobenem zakonu določeno. Tudi ta resolucija je bila jednoglasno sprejeta in so gg. zastopniki pokazali, da jim je res za princip in da hočejo, da se njih sklepi točno izvršujejo.

Vprkos tej nezaupnici g. Inocentu Fabris, se zdi, kakor da mu to ni nič mar in niti ne misli, da bi se na časti župana zahvalil, ampak bo morda, podpiran od sl. provincijalne junte, celemu občinskemu zastopu in narodu se svojim županstvom škodoval, ali to mu ne bo nič pomagalo, ker proti volji naroda se ni moglo boriti, a še manj se pa bo mogel boriti proti složenemu zastopu občine pazinske, katerej je v omenjeni seji pokazal, da mu je za narodno čast.

V tej seji se je tudi izvolila deputacija, katera se v Pulji Njeg. Veličanstvu cesarju pokloni in pri tej priliki izroči v oziru gimnazije kratko spomenico. V deputacijo niso volili župana, ker v njega nemajo zaupanja, in baš zato, kakor se sliši, je hud in dela na svojo roko, kako da bi mogel deputacijo voditi. Mislimo pa, da mu bo ves napor zastonj.

V Gorici, 20. junija. — [Izv. dop.] (Konec) — Oni dopisun v Diritto, o katerem sem zadnjič pisal, naskakuje avstrijsko vladu ker ne more dalje dopuščati, da se Slovencem vedna krivica godi, ampak jim je začela zadnji čas vsaj nekoliko drobtin metati. Spravlja se slednjič na one avstrijske rodoljube, ki so nekako tajno mej seboj nabrali izdatno svoto, da se postavi spomenik petstoletnice združitve „najzvestejšega“ mesta Trsta z Avstrijo. Z velikim veseljem poudarja vzlasti ono tajnost, s katero se je svota nabrala, kar je nekoliko tudi res. Poudarja pa to z radostjo radi tega, ker mu neki vsa znamenja kažejo, da je Trst res laško mesto in njegovi prebivalci napolnjeni z laškimi čuti.

Tudi nam se zdi sramotno, da se mora v avstrijskem mestu komitat z namenom, proslaviti eno najslavnejših dogodivščin Trsta, osnovati tako na tihem. Sramota je toliko bolj, ker ima vendar tudi vlada na Primorskem in v istem Trstu obilo svojih zvestih pristanikov tudi v višjih krogih. Svota je sicer izdatna gledé na primerno majhno število darovalcev; graje so pa menda vendar vredni oni gospodarji, ki v lastnej hiši ne vedó dobro in odločno gospodariti!

Nesramni dopisun, — ki je najbrže kak lačen pritepenec iz blažene dežele — izliva sedaj svoj sarkastični posmeh na take razmere ter se nekako postavlja v umazanem rimskem listu misleč: — vendar so nam v strahu tudi oni krogi, koje bi prav za prav morali mi zahvaliti za prijazno gostoljubje. In vendar je tako. Se li ne spominata onega tradicionalnega kmeta, ki je vtakol gada v nedra, da ga ogreje! Pripovedka se izpolnjuje tu pri nas v Avstriji! Tudi sodišča avstrijska niso imenovano neodrešene po mislih. V njih se neki povsod krivica godi. Kot izgled njegove trditve navaja nam obravnavo proti onemu stražarju, ki je nedavno bil oproščen zatožbe, ker je na javnej

ulici aretiral zloglasno žensko. Da bi sodišče bilo pravično, moralo bi pustiti sodbodno ono zloglasno babo ter stražo zapreti. Nam se njegove misli ne zde čudne, vsaj bi mu lahko v zobé povedali, da ljubi take ženske pokveke, sovraži pa, kar je avstrijskega, tem bolj avstrijskega redarja. Povedati tudi moram, da sem čital te nesramne napade v listu, ki v Avstriji ni prepovedan. Kaj morejo še pisariti listovi, kojim je vhod v Avstrijo zabranjen? — O Hohenlohe, Hohenlohe, kde so vendar izmed Lahov oni, ki branijo Sočo in državne meje pred napadi od strani Italije? Menda vendar le edino v tvojej butici.

Ker govorim uže o teh „unetih rodoljubih avstrijskih“ in po izjavi Hohenlohevi branikih Soče, pravih avstrijskih patriotih (?) — naj povem še naslednje. V bližnjem Ločniku živel je hrom nesrečen človek, kojega niso noge mogle nositi, radi česa se je moral vedno na vozičku voziti. Videl si ga večkrat po drevoredu, ki drži z goriškega kolodvora v mesto, kako počasi je drdral na vozičku proti mestu. In smililo se mi je to človeče v srce!

Kdo bi pa mislil, da je v tem pokvečenem telesu tičala izdajka, lahonska duša, ki je pričakovala Mesije iz blažene Italije? Ko je zadnjič enako žalostno vozaril, razobesil je neki na svojem revnem vozičku tribojno italijansko zastavico ter navdušeno klical: „Viva Italia!“

Ko so ga žandarji prijeli, jel je proklinjati tudi cesarjevo presvitlo osobo ter se sploh vedel, kakor marsikak enak zapeljan revež, ki ne ve, kje ima možgane in pamet. In take razmere vladajo očito po Primorskem. Potem naj le lahonski poslanci a la Luzzatto, Burgstaller, vzvišeni Nemeec Hohenlohe poudarjajo laški patriotizem! To so vam braniki Avstrije. Uboga Avstrija, ako se boš opirala na take junake ter jih gladila!

Tudi društvo „Pro patria“ zna delati „dešpekte“. Prosilo je namreč, naj se v slovenske šole v Rosentalu jame s početkom prihodnjega leta podučevati v laščini, kar jim je bilo naravno odbito. Za „dešpekt“ šolskemu deželnemu svetu razglasilo je koj, da odpre laško učilnico v Podgori. Merodajni krogi bi tega nikakor ne smeli pustiti; naj omenjeno iredentarsko društvo krepí z svojo mano laško prebivalstvo na Primorskem (kateremu menda pa ni treba drugih šol), slovenske prebivalce naj pa pusti v miru. Tudi proti privatnim pollašćujočim in ponemčujočim zavodom morali bi slovenski poslanci protestovati in tirjati njega odstranitev!

Sicer pa, kakor imajo Nemei jeden edini „Schulverein“, enako morali bi tudi Slovani združiti sedaj obstoječa šolska društva ter tako združeno sodelovati v to, da se omeji raznarodnje slovenskega življa v krajih, kder lokalne razmere to tirjajo. Šolstvo je dandanes imeniten motor. Čigar so šole, tega je tudi narod; narod pa, ki svoj jezik izgubi, kojemu je odvzeta prilika se v svojem jeziku likati, zamre.

Mi Slovani smo sinovi jedne edine matere Slave, imamo pa več šolskih društev. Naj bi delali na to, da se slovenska vzajemnost res uže na dan pokaže; naj bi delovali v združitvah teh društev, kajti le tedaj bi dosegla svoj pravi namen. Tudi glavno društvo sv. Cirila in Metoda gledati bi moralo pred vsem, da ustanovi trdnjave na mejah, izpostavljenih sovražnikovim napadom. Njegova prva skrb naj bi bila podpirati šolstvo na Primorskem in drugih bolj izpostavljenih pokrajinah ter ustanovljati po svojej moči učilnice v krajih z mešanim prebivalstvom, kder vzlasti preti milemu nam narodu poguba.

Posnemajmo tedaj druge narode ter osnujmo si obče slovensko šolsko društvo združivši sedaj obstoječa posamezna društva!

Naj sklenem ta svoj dvojnati dopis se žalostno novico, da se je tudi letos prikazala v goriškem obližju in Ipavi strupena rosa ali peronospora, ki učini kakor zadnja leta najbrže ogromno škode, česar nas Bog obvaruj. — Svetovati je kmetovalcem, da se poslužujejo pri žvepljanji proti tej škodonosnej trtnej bolezni mešanice, obstoječe iz žvepla, namešanega z ugašenim apnom, kar trto obvaruje tudi drugih bolezni.

Kakor sem zadnjikrat čital, pokazala se je tudi v vinogradih za Koprmo trtna uš. Ubogi kmet! Livius.

Domače vesti.

Da cesarja v imenu mesta Trsta pozdravi, napoti se v Pulj mestni župan dr. Bazzoni z mestnim svetovalcem Rafa-

elom Luzzatto. Tudi trgovinska zbornica in društvo Avstrija ste izvolili deputaciji, ki pojdeti cesarju se poklonit.

Imenovanja. Cesar je imenoval župnika v Novakih, Stefana Ventin, in kooperatorja v Matavunu, Petra Corazza, kanonikom kolegijalnega kapitla v Matavunu.

Dva nova živinozdravnika je ministerstvo dovolilo za Primorsko, in sicer enega za Tolmin in drugega za Pazin.

Umrl je dne 19. junija po dolgej in mučnej bolezni zlatomastnik v pokopu prečestiti G. Matija Braucher v Ospi, kateri je vestno v blagost svojih faranov služboval kot župnik in dekan skoz 28 let in 5 mesecev. Dasiravno je bil uže 10 let v pokopu, ni bil pozabljen od svojih faranov. Zato pa so prišli v velikem številu k pogrebu in mnogo jih je posledno čast skazalo. V miru naj počiva!

Naš pesnik, č. g. A. Gregorčič, ki je bil nedavno v Trstu, je prodal svoja pesniška dela g. Jos. Gorupu, veletržcu in znanemu rodoljubu v Trstu za 3000 gld. — Drugi zvezek Gregorčičevih poezij izide pričetkom prihodnjega leta.

Vodstvo c. kr. gimnazije v Trstu naznanja, da se imajo mladeniči, ki hočejo 16. julija napraviti vsprejemno preskušnjo, oglašiti pri vodstvu v dobi od 1. do 10. julija mej 9. in 12. uro dopoldne. Da se sprejme, moral je mladenič ali uže dopolniti deseto leto življenja, ali ga pa vsaj dopolniti do konca t. l. in ima to dokazati z rojstvenim listom. Na voljo pa je dano dotičnikom, da se oglase še le mej 12. in 16. septembrom.

Poziv na veliko veselico, katero naprave vsa slov. društva tržaška na korist družbi sv. Cirila in Metoda v nedeljo 3. julija 1887 v prostorih „Slovenske čitalnice“ (Monte verde) z sledečim razporedom: 1. D. Jenko: koračnica „Naprej“, vojaška godba. 2. A. Leban: „Mornarska“, možki zbor s baritonovim samosplovom. 3. G. Rossini: ouvertura k operi „Wiljem Tell“, vojaška godba. 4. F. Kücken: „Plavaj ladja moja“, ženski zbor s spremljevanjem vojaške godbe. 5. Telovadba, izvršuje „Tržaški Sokol“. 6. Fr. Sommer: potpourri „Sprehod“, vojaška godba. 7. Saljivo srečanje na dobitke v korist slov. otroškemu zabavišču, obavlja „Tržaška ženska podružnica sv. Cirila in Metoda“. 8. A. Nedved: „Oblakom“ in A. Leban: „Slovo od domovine“, mešana zbor. 9. A. Thomas: romanca iz opere „Mignon“, vojaška godba. 10. I. pl. Zajc: „Zrinski-Frankopan“, možki zbor s spremljevanjem vojaške godbe. 11. „Ena se mora omožiti“, vesela igra v 1 dejanji, poslovenil I. Kalan. 12. G. Verdi: finale iz opere „Macbet“, vojaška godba. 13. „Gluh mora biti“, gluma v 1 dejanji, poslovenil J. Noll. 14. Svobodna zabava. — Pevovodja gg. S. Bartelj in V. Kosovelj. Vojaška godba 61. c. kr. polka pešcev ruskega carja Aleksandra III. — Vstopnina 50 novč. — Ustopnice se uže zdaj dobivajo v tržaškeje čitalnici in v prostorih del. podp. društva. — Radodarnosti ni meje. — Vsespoštovane rodoljube in čestite domorodke se uljudno pozivajo na to važno veselico.

ODBORI

vseh slov. društev tržaških.

Veselica v Naklem na korist Erjavčeve ustanove in Hribarjevega spomineka v nedeljo 26. t. m. je bila jako lepa, vsa hvala gospodom osnovateljem; le škoda, da se je veselice vdeležilo premalo gostov iz Trsta in nobeden iz Gorice. — „Tržaški Sokol“ je storil sicer po razmerah vse, kar mu je bilo le mogoče, kajti v dveh žardinirah pripeljalo se je v Nakle 25 udov Sokola in nekateri gospodje iz Trsta so bili uže poprej tam. — Občinski zastop Nakelski je naše Sokole prav presrečno sprejel z godbo poleg lepega slavaloka. — Vsa čast občinarjem in posebno gospodu županu, Ferku Moherčiču.

Veselica sama na sebi je bila kaj posebnega. — Sežanski pevci so izvrstno peli in prav tako so igralci svojo nalogo izvršili nad vsako pričakovanje dobro; bili so ti igralci in igralke, razun dveh gospodov, namreč g. učitelja iz Naklega in njegovega kolege iz Povirja, vsi Sežanci, katerim moramo po vsej pravici čestitati, da imajo mej seboj toliko izvrstnih moči. — Posebno pohvaliti pa nam je govornika, g. učitelja Nakelskega, Alb. Štreklja; ta govornik nam je na kratko, ali jako točno in razumevna narisal življenje učenjaka in skladatelja — dveh buditeljev naroda na Primorskem. — Veselica sama na sebi bila je res kaj lepega in veselje je še po veselici trajalo mej pevci in plesalci, kateri zadnji so po sloparski godbi na vso moč čestili Terpsihoro. — Nekateri tržaški gostje so si pa tudi ogledali naravne lepote v Skočjanskih brezni in reči je treba, da je nemški Alpenverein resnično

dosti storil, da so postali pristopni vsi ti velikanski naravni čudeži.

Tuji nas sicer opozorujejo na naše domače lepote; toda mi jim zato nismo nevhvaležni, akoprem nam niso dali priliko, da bi jim mi to rekli v nedeljo, ko smo bili tam domači obiskovalci Skočjanskih breznov in jam. — Kolikor na sploh moremo soditi, bil je moralni uspeh veselice veliko večji, nego pa materijalen, pri vsem tem pa je tudi nekaj ostalo za blagi namen veselice. — Slava rodoljubom, ki so napravili to prekrasno veselico!

Deželna blaznica. V zadnji seji tržaškega deželnega odbora se je z ozirom na sklepe isterskega in goriškega deželnega zbora, naj se napravi za vsako deželo posebna blaznica, sklenolo, da si tudi tržaška občina dotično razsodbo pridržuje, mej tem pa izreka menitev, da bi se imela vsota 100.000 gld. iz državne loterije, namenjena za skupno primorsko blaznico, razdeliti v tri enake deleže, ne pa po številu prebivalcev vsake treh kronovin.

Hrpeljska železnica, kakor smo bili uže objavili, odpre se 5. julija. Vlak se odpelje iz Trsta (sv. Andreja) ob 9. uri 30 min. dopoldne in dospe v Hrpelje ob 10. uri 19. min. — Iz Hrpelj se odpelje vlak ob 10. uri 49 min. in dospe v Trst ob 11. uri 45 min. Trdi se, da železnico odpre trgovinski minister, a gotovo to še ni.

Dohodnina za drugo četrtletje se ima plačati do 30. t. m. Od 15. julija naprej računili se bodo tudi zamudne obresti.

Tržaške novosti:

Razpisana dota. Iz ustanove ranjcega Marka Casurbachi-ja razpisuje ravnateljstvo društva javnega dobrodelstva študentsko 100 gld. za revne deklice katoliške vere, rojene v Trstu, koje se mislijo omožiti še pred koncem tekočega leta. Prošnje do 31. julija uradu tukajšne mestne hiše za uboge.

Poskušeni samomori. Mesar Andrej Fantini hotel se je v pijanosti pri sv. Andreju vstreliti, toda ni se zadel. — Mož danes ne vé o celej dogodbi prav nič. — 26 letni postrešček Josip F. vstrelil se je iz revolverja proti prsim, toda tudi ta se ni zadel. — Umreti je hotel radi nesrečne ljubezni. — Oj, ljubezen in vino, koliko kvara napravita!

Nezgode. Sodar Franjo Černigoj je padel mej delom vsled neopreznosti iz velikega soda na tla ter se na glavi tako močno pobil, da so ga morali odnesti v bolnico. — Voz „Tramwaya“ je povozil včeraj v ulici Stadion 6-letnega dečka Oskarja Karlon. — Zadolbil je rane na glavi ter so ga odpeljali v fujakerju na dom. — Včeraj je splezal 15 letni sin poslastnika gostilne „Alla passeggiata“ pri Sv. Ivanu na murbo, da si odrta sadja. Zlomila se je veja, na kojoj se je deček vsedel in on je tako nesrečno padel iz drevesa, da si je zlomil vrat. Odnegli so ga v mrtvašnico.

Policijsko. Splašili so se včeraj konji neke ekvipaže na obali Giuseppino ter razbili z kopitami sod vina. — 150 litrov sladke kapljice se je razlilo po tleh. — Težaka Ivana P. so prijeli stražarji v novej luki, ko je preiskaval žepe nekemu spečemu pijancu. — Mornarju Jerolamu Fonda sta ukradla dva dečka čoln vreden 20 gld.

Sodnijsko. Sotrudnik lista „Cittadino“, nek Modrich iz Zadra, bil je včeraj obsojen radi nevarnega pretenja na dvome-sečno ječo. — Ključarski pomočnik Ivan Jakotič bil je obtožbe javnega posiljenja rešen.

Potrjen zakon. Cesar je potrdil v goriškem deželnem zboru skleneni zakon gleda namakanja zemljišč v tržiškem okraju.

Regulacija rek na Kranjskem. Nj. Veličanstvo je potrdilo osnovo zakona kranjskega deželnega zbora za regulacijo Save in bistrškega potoka pri Mojstrani.

Razpisana služba. Na goriškem zavodu za zapuščene otroke je razpisano mesto ravnatelja z letno plačo 700 gl. — Prošnje do 10. julija goriškemu mestnemu zastopu.

Književnost.

„Zvončeki“. Zbirka pesnij za slovensko mladino. Nabral Anton Brezovnik, učitelj. Ljubljana. Tiskala in založila Kleinmayr & Bamberg. 1887.

Tako se imenuje slovenskeje mladini namenjena knjižica, ki je izšla pred kratkem. Gospod pisatelj pravi v predgovoru mej drugim: „Zal, da naše mlado slovstvo do sedaj ni imelo za njo (za slov. mladino) primerne pesenske knjige; kajti dr. Razlagove pesmarice zavoljo obilnih političnih in erotičnih pesnij pač ne moremo z mirnim srcem nežni mladini v roke dati.“

*) Verjamemo, ki je tudi na naše od strani upravnštva v hrvaščini poslane račune v italijanščini odgovarjal. Uredništvo.

Tiskarna V. Dolenca v Trstu.